

POSTANOWIENIE

20 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 20 grudnia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa A.D.

przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.

o ustalenie i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z 13 października 2022 r., I ACa 924/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego Banku spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda A.D. kwotę 4 067 (cztery tysiące sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

(A.G.)

UZASADNIENIE

I. Na wstępie należy odnieść się do wyjaśnienia składu osobowego, w którym doszło do wydania postanowienia Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2024 r., wobec złożenia w sprawie I CSK 1279/23 (k. 47) przez sędziego Sądu Najwyższego Dariusza Dończyka, wyznaczonego do rozpoznania sprawy, 26

marca 2024 r. zawiadomienia na podstawie art. 51 k.p.c. o okolicznościach uzasadniających jego wyłączenie od orzekania z uwagi na spłacanie przez sędziego pożyczki udzielonej przez bank, indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego. Wskazano w nim, że ze względu na pozycję ustrojową Sądu Najwyższego oraz znaczenie orzeczeń wydawanych przez ten Sąd orzeczenie wydane z jego udziałem może oddziaływać na jego sytuację prawną względem banku, z którym sam zawarł umowę pożyczki indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego, co może wywoływać wątpliwości co do bezstronności sędziego. Wprawdzie postanowieniem Sądu Najwyższego z 10 maja 2024 r. (k. 58) odmówiono wyłączenia sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy, ale orzeczenie to zostało wydane w składzie: SSN Joanna Misztal-Konecka, która została powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego postanowieniem Prezydenta RP z 10 października 2018 r. (M.P. z 2018 r., poz. 1031) na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa zawarty w jej uchwale z 28 sierpnia 2018 r. nr 330/2018 r. w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedem wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej (M.P. z 2018 r., poz. 633). Krajowa Rada Sądownictwa podjęła wyżej wskazaną uchwałę z 28 sierpnia 2018 r. w składzie i w trybie ukształtowanym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3). Wyżej wskazane okoliczności dotyczące powołania na urząd sędziego Sądu Najwyższego Joanny Misztal-Koneckiej uzasadniają wątpliwości co do tego czy i jakie skutki wywołało postanowienie Sądu Najwyższego wydane z jej udziałem w świetle uchwały składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNC 2020, nr 4, poz. 34) oraz orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. np. wyrok z 3 lutego 2022 r., skarga nr 1469/20, Advance Pharma Sp. z o.o. przeciwko Polsce) i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. np. wyrok z 7 listopada 2024 r., C-326/23, ECLI:EU:2024:940). Dotyczy to w szczególności oceny czy Sąd Najwyższy w takiej obsadzie spełniał kryteria, jakim powinien odpowiadać sąd – określone w art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950

r. zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 i uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) oraz art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 października 2022 r., II CSKP 556/22, z 15 lutego 2024 r., I CSK 4343/22, I CSK 5052/22, I CSK 5970/22 i CSK 6303/22, z 12 kwietnia 2024 r., II CSKP 1869/22, z 9 maja 2024 r., II CSKP 1483/22 i z 8 listopada 2024 r., II CSKP 1211/22). Odniesienie się do tej kwestii prawnej było jednak obecnie bezprzedmiotowe z uwagi nie tylko na brak wniosków stron o wyłączenie sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy, ale także z uwagi na zmianę okoliczności, która nastąpiła po wydaniu postanowienia o odmowie wyłączenia sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy, polegającą na wykonaniu przez tego sędziego ugody zawartej z bankiem, w wyniku czego jego zobowiązanie z tytułu pożyczki indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego wygasło, a strony zobowiązały się nie dochodzić wobec siebie żadnych roszczeń. Stosowne oświadczenie w tym przedmiocie zostało złożone przez sędziego wyznaczonego do rozpoznania i załączone do akt (k. 74). Zdezaktualizowały się więc przyczyny, które wskazane zostały w zawiadomieniu sędziego jako uzasadniające jego wyłączenie od orzekania w tej sprawie.

II. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. – będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 13 października 2022 r. (sygn. akt I ACa 924/21), pełnomocnik pozwanego Banku

spółki akcyjnej w W. oparł wnioszek o jej przyjęcie na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Co do pierwszej przywołanej przyczyny kasacyjnej (z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), w świetle ugruntowanego orzecznictwa zagadnienie prawne jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.). Kwestia taka powinna spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, niepubl. oraz z 14 września 2012 r., I UK 218/12, niepubl.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, niepubl. oraz z 24 października 2012 r., I PK 129/12, niepubl.). Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym stosowania prawa. W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo sformułowanie pytania do Sądu Najwyższego. Konieczne jest również zaproponowanie możliwych (odmiennych) odpowiedzi na postawione pytanie. Ograniczenia się do sformułowania pytania, wymagającego zdaniem skarżącego udzielenia odpowiedzi, nie wypełnia dyspozycji wskazanego przepisu. (zob. m.in. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., II PK 183/11, niepubl., z 20 grudnia 2011 r., II PK 207/11, niepubl., z 9 stycznia 2017 r., II CSK 423/16, niepubl. oraz z 16 maja 2018 r., II CSK 12/18, niepubl.). Podkreśla się konieczność wskazania na występujące rozbieżności interpretacyjne przy rozstrzyganiu przedstawionego zagadnienia prawnego w orzecznictwie lub nauce prawa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17, niepubl., z 26 kwietnia 2018 r., IV

CSK 585/17, niepubl. oraz z 8 kwietnia 2018 r., V CSK 577/17, niepubl.). Podstawowym, bowiem, celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147). Brak z kolei podstaw do doszukiwania się przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, gdyż nie jest to rolą Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego.

Co do drugiej przyczyny kasacyjnej (z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Należy określić zakres koniecznej wykładni, podać, na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem przepisu oraz przedstawić argumentację przemawiającą za tym, że mają one rzeczywisty i poważny charakter. Wymagane jest także wykazanie, że treść i znaczenie przepisu nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni. Jeżeli podstawą wniosku jest twierdzenie o rozbieżnościach w orzecznictwie sądowym wynikających z różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, ich analiza oraz wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07 oraz z 14 grudnia 2023 r., I CSK 6110/22). Należy podkreślić, że wątpliwości wskazane przez skarżącego muszą istnieć nadal w chwili orzekania w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Argumentacja dotycząca rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga przytoczenia przykładów orzeczeń, które wskazują na rzeczywistą rozbieżność w wykładni przepisów, występującą również w chwili orzekania w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lipca 2024 r., I CSK 1225/23).

Skarżący wskazał na dwa istotne zagadnienia prawne. Pierwsze zagadnienie dotyczyło tego, czy ocena informacji przekazanych przez przedsiębiorcę konsumentowi na temat istotnych aspektów umowy powinna być dokonana według stanu wiedzy z chwili zawarcia umowy, czy też *ex post*, na chwilę

wyrokovania oraz czy sąd ma obowiązek ustalić stan wiedzy będący podstawą jego oceny. Skarżący w styczniu 2023 roku argumentował, że kwestia oceny informacji przekazanych konsumentowi nie była szczegółowo analizowana w orzecznictwie, mimo że omawiano ogólnie informacje dotyczące umów kredytów walutowych. W żadnym orzeczeniu nie uwzględniono stanu wiedzy z chwili zawarcia umowy, przy czym skarżący wskazał na jedno orzeczenie sądu apelacyjnego i jedno Sądu Najwyższego. Drugie zagadnienie dotyczyło tego, czy art. 4 ustawy antyspreadowej sanuje umowy kredytu, które nie zawierają szczegółowych zasad ustalania tabel kursowych, a nie zostały całkowicie spłacone w chwili wejścia w życie tego przepisu? Strona argumentowała, że przepis ten wprowadza nowe zasady dla umów kredytowych zawartych przed jego wejściem w życie, które nie były wcześniej uregulowane.

Odnosnie do pierwszego ze wskazanych przez skarżącego zagadnień prawnych w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, że oceny czy postanowienie umowne jest niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.p.c.) dokonuje się według stanu wiedzy z chwili zawarcia umowy. Podkreśla się, że art. 385¹ § 1 k.c. jest instrumentem kontroli treści umowy (stosunku prawnego). To, w jaki sposób postanowienie jest stosowane, jest kwestią odrębną, do której przepis ten wprost się nie odnosi (zob. w tym zakresie uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 2). Sankcje będące konsekwencją abuzywności postanowień umownych działają ze skutkiem *ex tunc*, co oznacza, że zdarzenia o charakterze następczym w stosunku do daty zawarcia umowy zawierającej klauzule abuzywne pozostają bez znaczenia dla takiego charakteru tych postanowień umownych. Wymóg wyrażenia warunku umownego prostym i zrozumiałym językiem oznacza, że w przypadku umów kredytowych instytucje finansowe muszą zapewnić kredytobiorcom informacje wystarczające do podjęcia przez nich świadomych i rozważnych decyzji. Konsument musi mieć zapewnioną możliwość zrozumienia, do czego się zobowiązuje. W tym kontekście, sąd powinien dokładnie zbadać, jakie informacje były dostępne dla konsumenta w chwili zawarcia umowy oraz czy były one wystarczające do podjęcia świadomej decyzji. Sąd musi również ocenić, czy przedsiębiorca dołożył należytej staranności w przekazaniu tych informacji. W

szczegółności, sąd powinien ustalić – co nastąpiło w sprawie, w której wniesiono skargę kasacyjną - czy konsument został poinformowany o ryzykach związanych z umową, takich jak ryzyko kursowe w przypadku umów powiązanych z walutą obcą (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2024 r., I CSK 1216/23).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przesądzono też, iż zmian wprowadzonych ustawą antyspreadową z 2011 r. nie powinno się uwzględniać przy ocenie umowy pod kątem nieuczciwości postanowień w niej zawartych ze względu na podpisanie przez strony umowy kredytu na wiele lat przed wejściem w życie tej ustawy. Z art. 4 ustawy antyspreadowej, tj. ustawy z 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, wynika, że w przypadku kredytów lub pożyczek pieniężnych zaciągniętych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, które nie zostały całkowicie spłacone, bank dokonuje bezpłatnie stosownej zmiany umowy kredytowej lub umowy pożyczki. Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się na temat konsekwencji wejścia w życie tej ustawy w odniesieniu do uprzednio zawartych umów kredytu (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18 oraz z 13 maja 2022 r., II CSKP 405/22). W aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że skutków abuzywności klauzul ryzyka walutowego i klauzul kursowych (przeliczeniowych) w żaden sposób nie podważyła tzw. „ustawa antyspreadowa”. Przepisy tej ustawy nie stwarzają bowiem jednoznacznych podstaw do przyjęcia, iż ich przedmiotem regulacji były klauzule abuzywne, a celem – sanowanie ich wadliwości i ewentualnie związanej z tym bezskuteczności całej umowy. W szczególności, w przepisach tych nie przewidziano zastąpienia klauzul abuzywnych – *ex lege* i *ex tunc* – skonkretyzowaną regulacją zastępczą, która korzystałaby z domniemania, że owe konkretne rozwiązania są wynikiem należytego wyważenia ogółu praw i obowiązków stron przez ustawodawcę i wyłączała kontrolę abuzywności zgodnie z art. 1 ust. 2 Dyrektywy 93/13. Ustawa antyspreadowa miała - jeżeli chodzi o umowy zawarte przed jej wejściem w życie - dotyczyć jedynie umów ważnie zawartych i w żaden sposób nie regulowała (nie sanowała) abuzywnych klauzul indeksacyjnych. Omawiana nowelizacja mogła dotyczyć także „starych” kredytów, tj. zawartych przed wejściem w życie tej ustawy, ale mogła

oddziaływać na nie jedynie pro futuro i dotyczyć jedynie ważnych umów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, z 25 lipca 2023 r., II CSKP 1487/22 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2024 r., I CSK 6969/22 i powołane tam dalsze orzeczenia).

Skarżący podniósł też potrzebę wykładni przepisów art. 385² § 2 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13, dotyczących skutków bezskuteczności klauzul przeliczeniowych i eliminacji ryzyka kursowego. Wskazał na wątpliwość czy bezskuteczność klauzul przeliczeniowych może prowadzić do nieważności umowy kredytu, nawet jeśli umowa zawiera wszystkie *essentialia negotii* oraz czy eliminacja ryzyka kursowego może oznaczać tak daleko idące przekształcenie umowy, że należy ją uznać za umowę o odmiennej istocie i charakterze, co prowadziłoby do niezwiązania umową w całości. Przepisy i kwestie podniesione przez skarżącego były już analizowane i oceniane, między innymi w wyżej wymienionych sprawach. W szczególności zaś, w ramach przedsądu dotyczącego pozwanego banku w postanowieniu z 11 kwietnia 2024 r., I CSK 1216/23, które Sąd Najwyższy w niniejszym składzie aprobuje i do którego odsyła.

Artykuł 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13 przewiduje, że nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, pod wpływem orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dominuje pogląd, zgodnie z którym, jeżeli eliminacja niedozwolonego postanowienia umownego doprowadzi do takiej deformacji regulacji umownej, że na podstawie pozostałej jej treści nie da się odtworzyć treści praw i obowiązków stron, to nie można przyjąć, iż strony pozostają związane pozostałą częścią umowy. W przypadku stwierdzenia abuzywności klauzul ryzyka walutowego i przeliczeniowych, utrzymanie umowy kredytu może być niemożliwe z prawnego punktu widzenia. Dotyczy to sytuacji, w której stwierdzenie bezskuteczności tych klauzul prowadzi do zniesienia mechanizmu indeksacji oraz ryzyka kursowego, które są integralną częścią umowy kredytu

indeksowanego do waluty obcej. Zgodnie z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13, sąd krajowy może uznać, że umowa nie może obowiązywać bez tych warunków, jeśli ich usunięcie zmienia charakter głównego przedmiotu umowy (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr 2, poz. 20, z 13 maja 2022 r., II CSKP 405/22 i II CSKP 293/22 oraz wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 14 marca 2019 r., C-118/17, z 5 czerwca 2019 r., C-38/17 i z 3 października 2019 r., C-260/18).

W świetle dotychczasowego dorobku orzecznictwa Sądu Najwyższego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, argumentacja wniosku nie uzasadniała kolejnej wypowiedzi orzeczniczej Sądu Najwyższego w zakresie objętym wnioskiem. Zwłaszcza gdy zważyć, że w ramach przedsądu Sąd Najwyższy odmawiał przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych, w tym co do pozwanego banku opartych na tożsamej bądź zbliżonej argumentacji m.in. postanowieniach: z 11 kwietnia 2024 r., I CSK 1216/23, z 5 września 2024 r., I CSK 2704/23, z 29 października 2024 r., I CSK 3064/23, z 13 grudnia 2024 r., I CSK 322/24, z 8 listopada 2024 r., I CSK 3661/23, z 10 września 2024 r., I CSK 2522/23, z 14 listopada 2023 r., I CSK 5156/22, z 3 sierpnia 2023 r., I CSK 5291/22 i z 29 września 2023 r., I CSK 6772/22. W celu uniknięcia zbędnych powtórzeń, należy odwołać się do uzasadnień tych postanowień i zawartego tam orzecznictwa. W świetle obecnych orzeczeń skarga jest zatem nieaktualna, co uniemożliwia jej przyjęcie do rozpoznania. Skarżący nie wykazał, by w dacie orzekania w przedmiocie przedsądu istniała potrzeba kolejnego odniesienia się przez Sąd Najwyższy do przedstawionej regulacji i problematyki. Uwzględniając dotychczasowe orzecznictwo unijne oraz aktualny dorobek orzeczniczy Sądu Najwyższego, nie było podstaw do kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tej materii, z uwzględnieniem publicznoprawnych, ponadindywidualnych funkcji skargi kasacyjnej.

Wskazać należy również, że nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego – na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną – orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹, 3-4 w zw. z art. 99, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

(A.G.)

[a.]